

HERBOWY (3) *ai*

e oraz o jasne.

sg m L herbowym (1). ◇ pl N subst herbowé (1). ◇ L herbowych (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde bez cytatu.

Przymiotnik od „herb”; należący do herbu, ozdobiony herbami (3) :

*Wyrażenia: »herbowa pieczęć« (1): Dekrétá y ípráwy wśzelákié tákże písmem Ruřkim wydáwác/ zá pieczęcią źiemřką onégo Woiewódtwá álbo Powiátu/ z którégó będzie z tych Woiewódtw wybran. To ielt/ z Woiewódtwá Wołyńřkiégo herbowé pieczęći Krzyź/ á ná krzyżu Orzeł. *SarnStat* 872.*

*»herbowy ubior« (2): przed wozem/ ná kthorym koruná byłá/ iácháli dwá pánowie Koronni/ á zánimi woźny w Herbowym vbiorze/ kthorego ná ten čás vżywa źiemiá *BielKron* 328v, 329.*

Cf HERBOWNY, JEDNOHERBOWNY

KN